

La petita història d'una pregunta a Brafa

Maria Vilar¹

Un dels moments més emotius de la tertúlia amb sant Josepmaria a l'escola esportiva Brafa el 26 de novembre de 1972, va ser quan va prendre el micròfon una nena de deu anys, Montserrat Vilar Vinyeta –Montse–, presentada pel seu pare, Josep Maria, com la més petita d'un colla de germans i un valor extraordinari per a la família: “No hi veu, ni camina –va dir-l'hi–, però vol saludar-lo”

Aleshores s'estableix aquest diàleg entre la nena i sant Josepmaria:

– “Pare”... (diu a veu pausada i una mica tremolosa)

–Filla meva! Què?

–Jo també vaig anar a Lourdes..., i n'he tornat molt contenta..., i prego molt per vostè.

–Escolta maca, demà a la Sant Missa, t'agafaré, idealment perquè no seràs al meu costat, i et posaré amb la Forma, amb l'Hòstia en el *memento* de l'Ofertori, i li demanaré al Senyor que et faci molt feliç a la terra i després que et doni el cel. Et sembla bé?

–Sí, Pare!

–Maca, t'estimo molt!

–Gràcies.

–Veieu que som una família, que compartim les alegries i allò que per altres són tristor i desesperació... Veieu amb quina alegria... Déu us beneeixi, fills meus. Així es porten les coses, així...! No us inventeu penalitats. (Assenyalant la nena) Això és una benedicció de Déu! En algun moment no ho haureu entès, però ara sí. Aquesta criatura és una gran benedicció de Déu.²

* * *

Aquest diàleg va precedir d'una relació epistolar de Sant Josepmaria amb els meus pares. L'origen està en 1962, quan el meu pare, fent una convivència amb altres persones de l'Obra a Castellldaura, va tenir una primera conversa amb sant Josemaria, que els va visitar. L'hi va poder entregar una fotografia de tota la família, explicant-li que la petita que acabava de néixer estava malalta.

Foto de 1962 de la família Vilar-Vinyeta, que Josep Maria Vilar va lliurar a Sant Josepmaria

Sant Josepmaria va beneir la fotografia, va fer-li dos petons i se la va quedar. Arran d'això —explica Maria— la família va rebre diverses cartes de resposta per part de sant Josepmaria, que eren sempre una ajuda per afrontar les dificultats amb visió sobrenatural. Una d'elles, m'impresiona especialment quan afirma:

“Os encomiendo a diario, especialmente ahora, con la Seguridad de que el Señor os dará cada vez más Fortaleza. Continúad rezando con fe, bien arraigados en nuestra filiación divina, poniendo como intercesora a Santa María, Madre de Dios y Madre nuestra: con su ayuda seréis muy sobrenaturales y no perderéis jamás el buen humor. Omnia in bonum!

Decidle a Montse que no deje de ofrecer una parte de sus molestias por la Obra y por mí; yo la recuerdo —y con ella, a toda esa queridísima familia— de modo muy particular en la Santa Misa.”

Aquesta audàcia per demanar a una nena de deu anys que resi per l'Obra i per ell! I la fe en l'oració d'una nena malalta... M'ha fet pensar moltes vegades.

I això és el que feia en molts moments la meva germana, testimonia Maria Vilar; i per això a Brafa va ser un diàleg molt sincer i senzill.

Amb això, es pot entendre que “sant Josepmaria es va fer molt proper a través d’aquestes cartes amb una família d’uns pares bons i normals. Vivíem a Torelló –a quinze quilòmetres de Vic– el meu pare tenia una mitjana-petita empresa, no teníem una rellevància especial fora del nostre entorn. Però –especialment els meus pares i la Montse– i tots ens vàrem sentir molt estimats per ell.

He de dir també –conclou la Maria– que aquesta meva germana va tenir una vida curta i va estar molt malalta, va ser una nena feliç, perquè va ser molt estimada, pels pares, per cada un dels germans i moltes altres persones. Des d’aquí un agraïment molt gran als meus pares, a la meva germana i a sant Josepmaria!

¹ Maria Vilar és germana de la Montserrat.

² Vídeo *Trobada amb sant Josepmaria a Brafa*: <https://youtu.be/imi-7DvONc4>. Del minut 17:20 al 18:42.